

tusministeriet, som jeg ogsaa udtalte mig imod og stemte imod i sin Tid; det er den, som angaaer Tilskuddet til slet lønnebe geistlige Embeder, og det vil ogsaa sees, at man i Udvalget efter den næsteste Overveelse har fundet, at det var rigtigere at imødekomme Landstingets Ønske i et Punkt som dette. Det har i det Hele taget været Ønsket — jeg taler her naturligtvis kun paa egne Vegne; men jeg er Medlem af det Mindretal i Udvalget, der jo omtrent er ligesaa stort som Fleertallet —, at komme Landstinget imøde saa meget, som det paa nogen Maade er muligt, og der er heller ikke fra Udvalgets Side gjort Indvending imod, at der i Landstinget er indsat en heel ny Bevillingspost, den nemlig, som angaaer Helsingørs Havn. Jeg antager isvrigt, at det er Thinget bekendt, at denne Sag har været Finansudvalget meddeelt, og at det kun var Tidsomsæendigheder — saaledes har jeg idetmindste opfattet det — der gjorde, at den ikke optoges under Finanslovens Behandling her i Thinget. Det er jo ganske vist en Uregelmæssighed efter den sædvanlige Anstuelse, men i et Punkt som dette, troer jeg dog, at man efter Omstændighederne ogsaa maa komme Landstinget imøde. — Med Hensyn til de formelle Punkter har jeg sluttet mig til Fleertallet, idet jeg har troet, at det var et Tegnpaa Bevillie fra Folkethingets Side, naar man gif ind paa at tage dem saaledes, som Landstinget har foreslaaet det. Men ved Siden af denne imødekommende Stemning og disse Bestræbelser for at lade blive saa faa Stridspunkter tilbage som muligt, gjorde der sig hos mig gjældende en Betragtning, som gif ud paa, at det var nødvendigt at fastholde visse af de Forslag, som Folkethinget i sin Tid havde vedtaget, men Landstinget bortstemt, ikke fordi jeg selv personligt særdeles holdt paa dem, idet jeg jo netop ved Sagens sidste Behandling her i Thinget raadede til hellere at lade dem falde, men paa Grund af de Udtalelser, som ere fremkomne i det andet Thing, hvoriblandt en er af den Bestaffenhed, at den i høieste Grad berører et Hovedspørgsmaal, der har været meget omsvribt mellem de to Thing, nemlig Spørgsmaalet om Forholdet mellem Finansloven og andre Love, der indeholde finansielle

Bestemmelser. Jeg antager ikke, at der er Noget til Hinder for, at jeg kan nævne, at der i det andet Thing endogsaa er blevet sagt, saaledes som det læses i Tidenden, at det vilde være „et Indgreb i Kronens Prærogativer“, at bortstemme i Finansloven saadanne Summer, der ved en anden Lov vare fastsatte. Den ærede Ordfører har allerede nævnt den Lov, her er Tale om, nemlig Loven af 1858 om Lønninger for Universitetets Embedsmænd. Man gjorde i saa Henseende gjældende, at man ikke kunde have Noget imod, at Folkethinget havde bortstemt en Deel af den Conto, her er Tale om — det er Udgiftspost 7 under Universitetet, til videnstabelig Formaal — forsaavidt den overfiredet det Beløb, som var fastsat i Loven af 1858; men saasnart man gif nædenfor denne Grændse, var det Tilfælde indtraadt, som et æret Medlem af det andet Thing meente var et Indgreb i Kronens Prærogativer. Det mødte Modsigelse i det andet Thing at betegne dette saaledes, og der blev meget rigtigt gjort den Bemærkning, at det jo altsaa vilde været en grundlovsiridig Handling, Noget, man naturligtvis ikke kunde antage var tilstede, siden Sagen havde kunnet passere fra Folkethinget til Landstinget. Men det er, som sagt, den Betragtningensmaade, som der er bleven gjort gjældende, der for mig gjør det til en Nødvendighed at fastholde det Forslag, der her er opstillet fra Udvalgets Mindretals Side. Derimod skal jeg vedblivende være af den Mening, at det ikke er værd at afskrække sin Modstand ogsaa til det Punkt, der er gjort til Gjenstand for et Endringsforslag af den ærede Folkethingensmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Værtelsen), hvilket Forslag jeg vil raade til at forkaste. Naar vi see hen til Bestaffenheden af de Anmærninger, som vi have troet at burde fastholde, da vil det jo sees, at de to første ere saadanne, om hvis Realitet der ikke er Strid imellem Regjering og Rigsdag. Det blev ogsaa gjort gjældende i det andet Thing af et Medlem der, at, naar Regjeringen i Realiteten var enig deri, maatte der fra Landstingets Side ikke kunne være nogen Betænelighed ved at gaae ind paa disse Anmærninger, og det var alene Hensynet til Ministerens saa bestemte Modstand, der var støttet